

**PRVNÍ OFICIÁLNĚ
NABÍZENÁ A PRODÁVANÁ
INTERAKTIVNÍ E-KNIHA
V ČESKÉ REPUBLICE**

OBSAHUJE

8 videoklipů v celkové délce 17 minut

2 audiozáznamy

PO STOPÁCH HANZELKY A ZIKUMUNDA

Michal Huvar

AFRIKOU NA DOHLED

Na jaře roku 1997, v roce 50. výročí startu první cesty komerčních inženýrů **Jiřího Hanzelky a Miroslava Zikmunda**, počátku původně cesty kolem světa, vyjela na část africké trasy expedice s příznačným názvem **Afrika 50**. A tak vlastně tehdy započalo soustavné srovnávací cestování **Michala Huvara** ve stopách naší nejznámější cestovatelské dvojice. Z oné úvodní cesty vytěžil svébytný „cestopis“ s řadou fotografií, jež byly pořízeny ze stejného místa jako jejich předlohy od H&Z, a vůbec první český cestopisný CD-ROM, jehož část ze složky videí a audia je zde přiložena jako součást textu. Expedice téměř výlučně fotila, nebyla tedy vybavena špičkovou filmovací technikou, takže vytěžené „klipy“ se neteší nikterak mimořádnému výsledku. I tak mají značnou dokumentární hodnotu.

Za základní výrazový prostředek svého pohledu na Tunisko, Libyi a Egypt zvolil autor koláž. S jeho názory se tak prolínají postřehy od pánů Hanzelky a Zikmunda z jejich legendární knihy **Afrika snů a skutečnosti**, ale i pohledy dalších cestovatelů, namátkou jmenujme Jiřího Bauma, Václava Potužníka či Petra Bárty, kteří stejnou trasou nebo její částí jeli dávno před expedicí Afrika 50. Tímto způsobem vznikla jedinečná knížka o posunu či neposunu dnešního složitého světa.

Autor pro nynější vydání text nově upravil a doplnil o dosud nezveřejněné fotografie, a zejména o původně vynechaný příběh o setkání s potomkem člověka, kterého H&Z kdysi zvěčnili pod egyptskými pyramidami.

Jsem vlastně na pochybách, zda vůbec nazvat Huvarovu knížku cestopisem. Nevěnuje se totiž popisu cesty samé ani elementárnímu poznávání země a měst... Svým vědomím a podvědomím nechává procházet dojmy, které do něj vtiskla krajina a lidé, a na základě těchto expresivních a těžko uchytitelných vjemů konstruuje text ze stovek citací, parafrází a připomínek velkých i menších děl světové i české literatury. Vzniká tak neobyčejně poetický doprovod... Pokud bych chtěla přiblížit Huvarův styl čtenáři, pak asi přirovnáním k Hoffmeisterovým cestopisným črtám, které si taky nelibují v popisu, ale v ději, na jehož pozadí se zrcadlí místo, město, země.

Michal Huvar

AFRIKOU NA DOHLED

*Po stopách
Hanzelky a Zikmunda*

2011

Michal Huvar **Afrikou na dohled**

Po stopách Hanzelky a Zikmunda

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani její část nesmí být publikována, uchovávána v rešeršním systému nebo přenášena jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez předchozího souhlasu nakladatelství.

© *Michal Huvar, 2011*

Photography © *Michal Huvar, Jaroslav Kopáč,*

Jiří Hanzelka – dědicové, Miroslav Zikmund, 2011

Video © *Michal Huvar, 2011*

© *Carpe diem, 2011*

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-87195-28-4

ÚVODEM

*Člověk obyčejně dělá něco jiného, než co chce.
Nechtěl jsem vůbec cestovat, a zatím jsem jezdil jako blázen,
všemi myslitelnými vehikly a ponejvíce pěšky,
a když už jsem stál u moře Afrického,
chtěl jsem jet i do Afriky...*

(KAREL ČAPEK)

Vážení a milí pánové Hanzelko a Zikmunde,

na rozdíl od slovního pana Čapka mě nelákal ani ten „černý kontinent“, a přesto jsem jel. Proč?

To musím začít z kraje – u Jakuba Hrona, rodem z Metánova, básníka, myslitele, vědce a vynálezce, který, ač nerozuměl rozumu a ten zas jemu, o lidské existenci přec jen věděl své a shrnul to takto: „Člověk... od let 0–12 nedělává ničeho, ani ničeho nebývá schopen. Od let 5–12 učívá se opičským způsobem psátí, čísti, počítati. Od 12–24 let studuje poněkud rozumově. Od 24–30 zažívává studia.“ Pravda, leckdo i déle, ale potom se vystavuje riziku, že na věci jiné mu nemusí vybýt kdy.

Maje toto za sebou a jsa v letech, kdy měl bych upotřebiti „zásad a studií natvořených“, nebylo už před Afrikou utéci kam, navíc – taky podle královéhradeckého gymnaziálního profesora – když „velmi prospěšno bývá člověku hovořiti s dámami moudře... o toulavosti mnohých národů – Arabové, Afrikáni...“ Jak však dámy šáliti, dobývati, okouzlovati a vůbec k nim moudře hovořiti, jestliže s jedněmi ani s druhými dosud neměl jsem to potěšení pobývati? Uznáte, že stěží a že to už tedy byl argument jako řemen, proč neleniti a začít batoh pýchovati. A ještě jedna „maličkost“ tu hrála roli.

Jeden se v životě pořád kamsi vřazuje: tu do front ve školní jídelně, u oltáře k Marušce, bez boha k Haničce, jindy mezi Piláty nebo Jidáše,

onde zas ve věci, komu stranit, komu ne, kterým lesem jít, kterého si nevšímat, a naposled i v pořadník krematoria. Žel, má za to, že on je tím, kdo volí, vybírá, přebírá, rozhoduje. Ano, ale malinko a nepatrně. Hlavní bývá... jaksí... shůry dáno – mezi vším i to, zda na svět přišel už jako cestovatel-profesionál s právem posléze zaslouženě korzovat ve společnosti Emila Holuba, Antonína Steckera, Františka Alexandra Elstnera, Stanislava Škuliny, Jindřicha Kubiase, Aloise Poláka, Ivana Jedličky, Jiřího Brabence, Mirko Paška, Jana Kořínka, Viktora Mussika, Adolfa Parlesáka, Jiřího Bauma, Josefa Raimunda Vávry, Ladislava Mikeše Pařízka či Vás, anebo ne.

Jakpak pozná, není-li amatérem? Neobyčejně jednoduše: po některém z návratů se ohlédne a sečte minuty, hodiny, dny, měsíce a – promiňte mi – nedej bože i roky, věnované ještě před vykročením sběru zpráv, zvěstí, informací a postřehů o onom lákavém čmáranci na mapě, ráji to zajisté na pohled, který si v nestřeženou chvíli umanutl (bodejť by ne, když už jenom samotná jména některých krajín jsou k pomilování – Burkina Faso, Lesotho, Malawi, Togo, Bhútán, Brunej, Katar, Nauru, Sikkim, Svätý Kitts a Nevis, Tuvalu, Oranžsko, Vanuatu...), a zároveň studiu poměrů etnografických, geografických, botanických, sociologických, zoologických, meteorologických, hospodářských či politických, jakož i burzovních, odtud kurzovních, a v neposlední řadě vlastní peněženky nebo rozpisu, co kde bude jíst, kam kterou noc tělo složí, kdy mu dopřeje lázně a kdy pro změnu ošetří ducha, kdy oběma dá za vyučenou přesunem k hoře sutin, do horoucích pekel za bůhvíčím prvním, nejstarším, největším, nejmenším nebo jinak výjimečným na světě.

V mém případě tomu bylo tak: lečjaké svazky v tloušťce dvaceti stran a více o dějinách, původním obyvatelstvu a kultuře Afriky jsem po vzoru cestovatelů-ochotníků úlevně odložil, s potěchou objevuje, že jejich filozofie nepřipravy je mi bližší a sympatičtější. Koneckonců i jeden z Vás přiznal, že „když chce člověk na cestě zažít co nejvíce dobrodružství, nejlepší je vůbec se nepřipravovat...“

A tak mi nečinilo outěžek svěřit se na cestě „boží dlani“ a snít, nejlépe vleže, o přitažlivé víle v průsvitné košilce, „jež doprovází pocestný lid a ukáže mu více, než vůbec je možno napsat a vypravovat“, jak

víme od toho, kdo za moře Africké chtěl se podívat. Měla-li v čase rovného půlstoletí za prožitkem Vaší „Afriky snů a skutečnosti“ vůli a chuť pobýt tam i se mnou, nevím, ale vím, že mnohé tam zažité a poznané dát na papír se vzpírá, nebo to neumím.

Přesto mi dovolte, no řekněme, troufalost: předložit výsledek úsilí se s tím popasovat, návraty k místům, kde Vy i já jsme stanuli jakoby spolu, leč přesto odděleně – a přes vzpomínky na Vaše slova, pocity, dojmy, pozorování, vždy uvedené zvláště výrazným písmem, vést o nich dialog. Zároveň doufám, že mi prominete, když tu a tam mi vklouznou do mysli i lidé mně jinak blízcí. Vám oběma však z celého srdce děkuji za lidství, které jsme na této planetce nadlouho od sebe odvrhli, bez něhož by nic však nemělo vyšší smysl, za ideál věčného klukovství a za ten tolik nakažlivý „stříbrný vítr“ vábící k dálkám.

*Ve vsí úctě Váš
Michal Huvar*

ENTRÉE

Marseille

Pak splyne předělová čára pevniny s obzorem moře a Francie zmizí definitivně za zádi. Zůstanou jen věrní rackové...

Ale nejdříve, než se zhoupnete z ovíněných kopců do Lvího záli-vu, přihlásí se o slovo zlatavé koberce Provence, čníci v krajině jako tabulová hora, nečekaná stěna od zedníka z nejschopnějších. Dřímat, klímat či jinak pospávat zakázáno. Pohledy očí se zčistajasna samy derou do kopců. Co kdyby tam přece jen zahlédly tatínka Marcela Pagnola, jak kráčí za vozem dobrodružství a naděje, nebo kdesi mezi tymiánem a kopřivami – Rostou zde vůbec kopřivy? – povalujícího se trubadúra Horníčka!

Marseille, před Kristem opora Říma, ve francouzské revoluci giron-distů, vám podá na přivítanou místo pravice nízké domky takřka zahrad-ního typu. V jejich řadě podél silnice a kousek od sebe pak představí

jinou radost – hned dva hřbitovy. Alespoň živí nemají daleko k mrtvým, rozhodně nikoli obrazně. Jinak v této výspě odjezdů a příjezdů není zrovna dvakrát usměvavo, kaboní se obloha, ztemnělé ulice i mládenec v brýlích, jenž pro cosi navýsost důležitého skoro v pláči žadoní, aby ho někdo vyslechl. Jenže svět, zastoupený v rolích řidičů naškrobenými byznysmeny, vyhaslími úředníky a mnohými jinými ranními „mrtvolkami“, na něj z vysoka kaše. V linii vozidel před semaforem stojí i jedno s růžencem u zrcátka. Za volantem Arab. Předzvěst Afriky za rohem.

Byl květen, ...když jsme vjížděli marseillskými ulicemi do přístavu... U mola čekala Koutoubia...

Loď námi spatřená jako první jmenovala se Napoleon Bonaparte a za hodinu vyplouvala do Bastie. Dobře, uznávám, že – poblouzněn zdravým vánkem od moře, možností dálek „s lodí, jež dováží čaj a kávu“ * a vůbec přísliby exotična – pozbyl jsem zdravý rozum a žluté se mi začalo jevit bílým, modré žlutým a zelené...

Ale kde tedy naše bárka kotví, oddychuje a nabírá, chudinka znavená, sílu? Je menší než na Korsiku mířící vojevůdce? S kolika muži na palubě? Pyšní se kapitánem, který svede s rozhodností protřelého mořského vlka překonat jakékoli nástrahy vodního živlu? Tak ven s ní, když je nám souzeno strávit spolu – pro mne samosebou krušnou, jak pro ni, toť otazník – čtyřiaadvacetihodinovku na jednom z největších mořských pohřebišť, do něhož jenom ve starověku Poseidon, ten svěhlový pantáta, uložil na patnáct tisíc lodí – čluny fénické, punské, krétské, egyptské, vikinské, druhem brigy, karavely, galéry, galeasy i galeony, později fregaty, parníky, plachetnice, ponorky i obrněnce, monstra nákladní i osobní – a s nimi zlato z Kartága, poklad maltézských rytířů, zlato Ibrahima paši či bedny polního maršála Rommela.

Hrdlo se ti stahuje, zemský červíku? Zajdi na panáka! Jeho i přístavní krčmu poblíž nechali pojmenovat – už zase? – Napoleon Bonaparte. Zove se tu vůbec něco jinak? Jenom ne, probůh, Titanic!

* Odkaz na stejnojmennou sbírku Konstantina Biebla s cestopisnými motivy (pozn. aut.).

Na lodi jménem...

Strach o život je odstupňován úměrně podle ceny jízdenek a váhy peněženek...

Mimo jiné i tím, že uprchlíci z pevniny s lístkem do první třídy se mohou na škuneru při poslední chvíli utěšit Biblií, ovšem výhradně ti, kteří rozumí francouzštině. Pořídít do kajut knihovničku v němčině, ruštině, japonštině, španělštině by se lodní společnosti asi pěkně prodražilo. Když ale mohou mít princezny z pohádek své vrtochy, proč by nemohli přepravci šetřit. Já to chápu. Možná jde o záměr.

Nelze totiž vyloučit, že v čase plavby, dolehne-li na pasažéra krize a on nebude mít co číst, sáhne z nudy po svazku, zahoří láskou a učiní rozhodnutí – přežiji-li ovšem, milostivý Pane Bože, toto zatracené tažení – se jazyku francouzskému z vděku přiučit. Jinak si tak milou pozornost neumím vysvětlit. Kdo ví, třeba je na místě, protože stejně každý hned po příchodu na loď, do stevardem vymezeného mu teritoria, pouští se do hledání pokynů, co dělat, kdyby přeci jen náhodou...

„Někde bezpečně budou,“ mumlá si pod vousy a prohledává přidělenou mansardu. Pěkně systematicky: od podlahy po strop, zleva doprava a po dokončení hezky obráceně. Díky miniaturní dimenzi je záhy hotov. „Tady je máme, mršky,“ uleví si po objevu.

V lejstru vyvěšeném na dveřích se ujistí, že je s ním počítáno, že mu pro případ vymezili sedátko v bárce číslo devět, části C, na prkynku třináct. „Už to mám, mámo,“ volá kamsi do chodbičky.

Definitivně je ale zalit blahem spokojenosti teprve v okamžiku, až se dostatečně dlouho vyproducíruje před zrcadlem ve vestě, kterou našel pod postelí nebo ve skříni, nadmíru zvědav na ty po palubě pobíhající...

...rozčuchané a rozčilené dámy, které si ještě zapínají šaty a nervózně se pokoušejí připevnit si kolem boků korkové záchranné pásy.

Jenomže divadlo nebude. Velitel lodi je už dávno zbaven povinnosti zkusmo provést ještě před odplutím manévry s rozmíst'ováním cestujících do záchranných lodiček, a tak jim vybývá času habaděj na prozatím zběžnou pochůzku, než se rozhodnou pro hloubkovou.

Brzy jsem i já natolik zabrán do smežčení škunerem, v údivu nalézáje banku, kavárnu, kino, bar, sál k tanci i přednášce, kajuty pro psa a kočku, prodejnu suvenýrů, restauraci, salonek zamilovaných, v něm spícího plavčíka, a potřetí za sebou vlastní kajutu, že mi uniklo, jak se mezitím venku náramně zvedl vítr. S ním se obvykle úměrně navyšují vlny... A do toho, ježišmarjá, že by už zvedali kotvu? Z ďáblova labyrintu proto na palubu. Ale šupem!

U zábradlí na zádi srocení lidu lačného poznání, na břehu jeden policejní vůz a dva dělníci, kteří odvazují lana. Motory zavýjí na rozloučenou. Cuknutí – a už je k vidění mezi námi a pevninou úzký pásek modré, pomalounku, zato jistě se rozšiřující. Jsme na vodě!

Nevyprovází vás ani hudba, ani tradiční mávání zaslzených šátků za přistávacím můstkem; jen kusé povely prvního důstojníka...

Vykřikuje je do zalomeného sluchátka. Jak se dostávají tam, kam mají, „to ví snad jen dešť“, jak se praví v jedné Dylanově písni. Nebo to ví vítr, v momentě přetvořený ve víchr.

Ani ne po míli plavby je Afrika slabším naturám ukradená. Kdyby za mnou někdo přišel s výměnou kajuty za celu v pevnosti If, jež se po pravoboku chechtá do tváře, neváhám ani vteřinu. Tam se alespoň nic nekymácí a nehoupě! Rok, dva i tři bych tam poseděl, klidně o chlebu a vodě... Teď však úprkem na lože, nezajímaje se o čišníky, v jídelně prostírající k obědu. Co na tom, že bude telecí steak, sýr, ovoce, víno, džus... Copak, snad bys nepohrdl? cosí mi našeptává. Obědem ještě ne, ale večerí po výkyvu, posílajícím na zem talíře, přibory, sklenice, už ano. Děkuji, nemám zájem! Chci co nejrychleji k pohotovostnímu pytlíčku s přívětivým potiskem Sea-sickness bag, tělo do horizontální polohy a zavřít oči! Jak někdo může tvrdit, že pohled na moře bývá uklidňující? Co žes to napsal, Karle Čapku, v ódě na něj? Že „ze všeho nejkrásnější a nejdívnější je voda, která uplývá za tebou“? Pěkná blbost! Ráno ti, hlupák, dávám za pravdu...

„Voda mořská byla zelená, čistá jako sklo... Obecenstvo sedělo všude hojně. Loď se houpala. Ženské byly hezké. Jedna se mi líbila pro krásu, statečnost, ještě mladá, držela očima pevně.“ [1]

1. Hron Metánovský, J.: Nedorozumění s rozumem aneb Konba žijby.

Kochám se půvabem i cvrkotem: „Lidé se seznamují, baví se, popřípadě nudí navzájem, mladí navazují vážné známosti, které podle jejich mínění rozdělí jen smrt, a které zatím končí v nejbližším přístavu, a v pařeništi dobré nálady rodí se zlomyslné, ale zábavné klepy. Jakýsi Francouz shání pilně od rána do večera oběti, kterým by vykládal svou teorii, podle níž všechny nemoci, od rýmy až po rakovinu, jsou způsobeny nesprávným hnojením polí.“ [2] Ten Francouz, probůh, je snad nesmrtelný! Potkal ho v letech třicátých Jiří Baum – a je tu i teď! Bože, ono se opravdu nic nezměnilo? Asi to na všech lodích bude navěky věků stejné...

„Nebe je vymetené a ve vzduchu visí něco, čím vonívá země u nás doma v dubnu. Lehl jsem si na plachtu do záchranného člunu, nastavil jsem tvář k nesmělému pohlazení a pochopil, že přišlo jaro.“ [3]

Ta vůně k poražení, zachycená do slov tak sugestivně členem expedice do Lambaréné, mě probudila dvě hodiny před rozbřeskem. Kdysi ji musel tušit i básník, byť své verše nepsal v kajutě, a ani o zemi africké.

„Cítíš ten závan vůně?/Oslňující slunce za oknem,/oslňující slunce mezi stromy,/oslňující slunce./Šum černých trávníků,/trhavý příboj větru.../a oči doširoka otevřené...“ [4]

Obzvláště když patnáct minut po sedmé se z mlžného oparu vyhouplo...

2. Baum, J.: *Africkou divočinou*.

3. Bárta, P.: *Dobry den, Afriko! (Expedice Lambaréné)*.

4. Pelc, J.: *Požár na obloze (báseň Závan vůně)*.

TUNISKO

Jiný svět

První dotek s Afrikou zapůsobí na Evropana, který cestuje do tohoto světadílu po prvé, fantastickým dojmem.

Přítom z paluby ještě daleko před přístavištěm nejde napoprvé o nic jiného než o dva uzounké proužky. Jako když někdo pohodí na stůl s modrým ubrusem šedé ponožky. Až v azuru utápějící se zátoka, brána k fěnickému rozkvětu a o dva tisíce let nato uzavírající africkou anabázi německých a italských armád, uvede vjem na pravou míru. Odstíny blankytu v její vodě jsou odděleny přímkou, kterou Liberta přetne mžikem a z vod tmavomodrých vklouzne do jasu. Poté nechá své břicho pomalu splývat do přístavu La Goulette, od něhož se město Tunis, oděno v bílém jak družička, rozbíhá vzhůru do oblak. Je vidět „staré město, minaret modlitebny, a už tu jsou zahrady, hořící květy a zeleň, a v nich vily, cedry a palmové koruny datlovníků: Nová Goulette

jsou kostky cukru a kousky vanilkové zmrzliny. A teď konec poví-
dačce...“ [5]

Na tom pahorku do moře nejvysunutějším stálo ono bájně Kartágo? „Ano, tam stávalo, a nepřipomíná ho už nic víc než vykopávky. Přes dva tisíce let nás dělí od chvíle, kdy ho Říman Scipio mladší spalil a rozkotal, kdy osel rumišťe a kdy byl proklet každý, kdo by se pokusil město obnovit.“ [6]

Rozruch jak o Silvestru, juchání, ale i zaslžené pohledy jakoby do prázdna vyzrazují, kolika lidem se právě nyní jejich sen spatřit minu-
lou římskou provincií Africa přetavuje ve skutečnost. Do paměti se jim vrývá: „Když se naše loď přiblížila k africkým břehům, bylo nám asi jako onomu anglickému učiteli z Elstnerova vyprávění, který chtěl po břehu Vltavy putovat na mezku, nebo jako Američanům, kteří u nás hledali domorodce v soukenných nohavicích, křepčící při bujarých tancích a mávajících sekyrkami.“ [7]

Nepřipraveným kontinent vyrazí dech po sestupu z můstku – vstup-
ní celníci. Ve zmenšené kopii brněnského nádraží Zvonařka desítky vozidel. Depo vysloužilých veteránů? Vypadá to tak, jenže není. Ko-
lem starých kár muži v oranžových kombinézách. Prý pomocná služba. A skutečně – auta vykládají s chutí, ale nakládají už bez ní. Kdyby jich však nebylo, vracející se Tunisán by nikdy v tak krátkém čase, jak je potřeba, nesložil ze střechy auta na zem svůj přivážený stalagmit podi-
vuhodností, vyrostlý z mopedu, kola, člunu, ledničky, skříně, koberce, trezoru, slunečníku, sedla, postele, kočárku, tchyně, babičky...

„Zbraně, výbušniny, omamné prostředky, pornografie?“ čmucha
úřad. Milionkrát obehraný děj, jakož i cavyky s vízy, bakšišem a regis-
trací každého „kněze, učitele, vojáka, úředníka, lékaře, učence, uměl-
ce, kupce, průmyslníka, obchodníka, řezníka, nádeníka, starce, mla-
díka,“ [8] a pomalu už i „květin, kamene, tvora, koně, holuba, zvíře,
jelena, srna, vrabce, laštovice, mravence, včely, ryby, motýla, stromů,
dubu, lípy, buku, javoru, břízy, jalovce, jehličnatých i listnatých stro-

5. Vávra, J. R.: *Africké cesty*.

6. Halliburton, R.: *Cesty za dobrodružstvím (převodní text V. Svobody)*.

7. Potužník, V.: *Jednou stopou mezi slony*.

8. Hron Metánovský, J.: *Nedorozumění s rozumem aneb Konba žijby*.

mů,“ [9] a to se hraje dnes, zítra, pozítří, popozítří, za sto let, přesně podle koránu: „Tento život pozemský není leč zábava a hra...“

V kartaginském zálivu

Takřka na dosah ruky... měli trosky Kartága...

A student u moře na kameni jednu z dívek, o níž se mu zdává. To vůbec není k divení! Tady totiž...

„Děvčata jsou z devadesáti procent senzačně hezká do osmnácti, židovky hezčí než křesťanky, Italky hezčí než Francouzky, Španělky hezčí než Italky, ale člověk neví, které jsou které, a je mu smutno, že mu není ještě devatenáct, že zde někde nepíše v přístavě v kontoáru, že mu žádná nehladí... mořskou solí spleené vlasy.“ [10] Určitě by s ní měl nejméně tolik práce, než by ji přiměl ke schůzce, jako náš Don Juan.

Sešli se na pahorku Byrsa. Jestlipak byla taky tak krásná i fénická princezna Ellissa z Tyru? pomyslel si a hned se zeptal, co chce vidět. Panské příbytky, nekropoli, katedrálu svatého Ludvíka, jeho hrob v parku, muzeum a v něm sarkofágy, sochy, vázy, mince? Pokrčila rameny. Se školou sem chodívala rok co rok, ale nechtěla mu kazit radost. Šli tedy.

Po hodině dějepisu se vydali dolů do zátoky. Cestou usilovně přemýšlel, co udělat ve věci jejich vzájemného „takřka na dosah“. Když Římané vedli atak na Kartágince, naučili se to překlenovat spouštěcími můstky a zahákováním. Proč tytéž nástroje a metodu, když se tolik osvědčily, nepoužít znovu? O mostech k ženě možná cosi povídá i jedno arabské přísloví, vzpomenu si:

„Jsou tři druhy mužů – bohatí duchem, jazykem a majetkem.“

„Nepovídej,“ odpoví ona.

„Ale já ti...“

„A nechci!“ prohodí k nabídnutému prstýnku.

A nebe je stejně krásné jako to Třešňákovovo v písni Lidé z metra.

9. Hron Metánovský, J.: *Nedorozumění s rozumem aneb Konba žijby.*

10. Vávra, J. R.: *Africké cesty.*

Dougga

Silnice, která je označena jako hlavní, se změní v rozbitou... Volíte proto automaticky druhou, i když poněkud odbočuje do vnitrozemí.

Kdo vjede jihozápadně od Tunisu něco málo přes sto kilometrů do nitra země, vklouzne rovnou pod peřinu nejlépe zachovalého římského města v Africe. Aspoň tři z pěti turistických průvodců to tvrdí. Jsem něčeho takového dalek, ale jedno vím: po pochůzce od kameny ke kameni mě bolely nohy srovnatelně jak po túře na Šumavě od jezera k jezeru. Jenže tady nechodit a sedět byl by hřích. Rumiště antické Thuggy je dozajista nejzajímavější pole, na jakém jsem kdy propotil košili.

Trasa k němu vede rovinatou oblastí, plnou záhadně zakuklených žen, kutících cosi v bezpečném odstupu, aby vás náhodou nenapadlo podívat se, nejde-li o chlapa, vískami kolem zevlujících oslíků a ve štěrku dřepících dětí, jež s každým projíždějícím autem honem loví z upatlaných krabic – bravurně vycvičené opičky by zbledly závisť – jakési neznámé těleso prazvláštního tvaru, které tu prý zakusují – můj ty světe! – coby chleba. Díky, po vašem „šokran“, zatím netřeba. Mám svůj.

Numid'án si pro své sídlo ale uměli vybrat! Vsadili ho do snad jediné přítomné pořádné „sjezdovky“, z níž je za příhodného dne vidět možná až do Klatov.

Mezi sutí města později královského, pod jednadvacet metrů vysokým náhrobkem knížete Atabana a také obloukem Alexandra Severa z dob osídlení Římány se pasou stádečka ovcí a koz. Bača prvního s pastevcem druhého vede hlasitou debatu – pochopitelně o časech minulých:

„To muselo vypadat, když za toho Severa vládla bába a po ní máma!“ tvrdí rozhořčeně druhý prvnímu.

„To jo, ženskou vládu má na svědomí on, ale jako vojevůdce proti Ardaširovi rozhodně obstál!“

„Co mu to bylo platný, dědku, když se proti němu jeho vlastní vojáci vzbouřili a píchli mu cosi do žeber nebo kam!“

„Konec si, kamaráde, nevybereš...“

Hovor je u konce, jakmile se na chodníčku, vroubeném kaktusy, zjeví archeologie lačný turista. Oba ho do minuty vystaví těžkému rozhodnutí – jestli pastýřem předložený odštěpek mince římského impéria je či není umně vyhotovenou napodobeninou. Muž se slamáčkem na zádech, z oka vypadlý Calverovým nevolníkům ze Sedmi statečných, může s docela velkou pravděpodobností mít pravdu a zašlé plíšky v hlíně, trávě, kozím trusu nacházet. Dost o tom svědčí bídný vzhled – jak mince, tak hledačova šatu. Ten hodně vypovídá o jeho zřejmě trvalém pobytu na architektonických pastvinách.

Prekvapí i prodejceva umírněnost, skromnost, až bázlivost při stanovení ceny nálezu. Džentlmensky ji nechá na zájemci a v klidu a míru přijme i měnu, o které, zdá se, jen matně tuší, co je vlastně zač. Jak šťastný to člověk!

Není zbytlí: tam, kde pochovali krále celé Numidie Massinissu, otce více než stovky dětí, musím zastavit, ulehnout do žluté náruče květin, rozpažené pod Kapitoliem bohů Jupitera, Junony a Minervy, zvláštním jen jedním chrámovým prostorem, a ne obvyklými třemi, tvář nastavit slunci a fantazii, té tolik mámvivé vidině, jak... jednou... „svou unavenou hlavu položím/– na tvůj klín/na tvůj zrak/na tvou mysl jako mrak/jenom tak...“ [11]

Pokud bych si měl vybrat kdekoli na zemi k tomuto vysoce intimnímu aktu místo, pak jedině tady. Trochu neskromně i proto, že bychom měli blízko do divadla. V něm by noc co noc hráli pro nás dva, a dva tisíce čtyři sta devadesát osm míst okolo by zelo prázdnotou, Romea a Julii, a ty bys mi spolu s ní v tom bezelstném prostoru pokaždé šeptla: „Vy líbáte jak z knih.“

Thurbo Majus

Náhle si připadáte jako v zemi, která očekává nepřátelskou invazi a v níž byly všechny orientační tabule záměrně odstraněny.

Neboť výprava vozem z Douggy do okresu Zaghouan přes městečko El Fahs je už sama o sobě kvizem, křížovkou a velkou neznámou

11. CD Neckář, V. a Bacily: Tomu, kdo nás má rád (Dítě snů; text Zdeněk Rytíř).

